

KATEE ROBERT

# Mijn geheime verleider

Out of uniform 4



AMSTERDAM · ANTWERPEN

## Content warning

*Let op, in dit boek komen onderwerpen voor die sommige lezers kunnen triggeren. Onderwerpen die aan bod komen zijn kanker, overleden ouders en ongewenste kinderloosheid.*

# 1

De vrouw voor hem dook een steegje in en Luke Jackson kon met moeite een vloek onderdrukken.

Als hij dat verdomde slechte been niet had gehad, had hij er geen enkel probleem mee gehad om haar bij te houden of om onopgemerkt te blijven. Hij wierp nog een blik op de foto die zijn ex-teamgenoot Flannery hem drie dagen geleden had gestuurd en hij knarste met zijn tanden en voerde zijn tempo op. Bij elke stap voelde hij een doffe pijn in zijn knie. De knie was bijna twee jaar geleden vervangen na een beschieting tijdens wat een simpele reddingsactie had moeten zijn. De dokter zei dat hij wonderbaarlijk goed hersteld was. Ze noemde hem een wonder. Hij voelde zich zeker geen wonder toen ze hem vervolgens eervol ontslag gaven.

Maar het had geen zin om na te denken over wat hij verloren had.

Hij was hier om Ryan Flannery's domme jeugdvriendin te beschermen. Zij was de reden dat hij al achtenveertig uur in Cork kampeerde en bij Blarney Castle rondspookte. Haar zus was ervan overtuigd dat ze hierheen gevlucht was, dus was dit de plek waar hij het spoor hoopte op te pikken.

Wat voor vrouw laat haar leven achter zich om in haar eentje door Europa te trekken?

Duidelijk geen erg verstandige.

Vanwege haar impulsieve beslissing om te vertrekken met alleen een appje als afscheid zat hij al zo lang in de regen dat hij vreesde dat hij het nooit meer warm zou krijgen. Er had de hele dag een fijne mist gehangen, en dat was vervelender dan een simpele stortbui, die het makkelijker zou hebben gemaakt om binnen te blijven. Als hij en Flannery niet samen gediend hadden en zich niet samen vaker dan hij kon tellen een weg door de hel en terug hadden gevochten, zou hij nu niet in dit verdomde land zijn. Aan het kamperen, terwijl hij niet eens kon garanderen dat die vrouw hier zou opduiken.

Natuurlijk was ze rond lunchtijd inderdaad komen aanwaaien en nu waren ze hier.

Hij bereikte de ingang van het steegje. Met wat geluk zou de vrouw worden besprongen voordat hij haar kon pakken. Hij had niet verwacht dat ze van Blarney Castle terug naar Cork zou lopen, en hij had zelf ook geen taxi durven riskeren uit angst dat ze in de problemen zou komen terwijl hij haar niet in de gaten hield.

Hij had nooit moeten beloven Flannery te helpen.

Luke draaide de hoek om... en werd in zijn gezicht geschopt.

Hij raakte de muur hard genoeg om blauwe plekken te krijgen en kon zijn handen maar net op tijd omhoog krijgen om de volgende klap af te weren. Hij slaagde erin de volgende stoten te blokkeren, zijn lichaam reageerde automatisch en deed wat het al duizend keer eerder had gedaan. Hij zag een flits van hazelnootkleurige ogen en een vastberaden uitdrukking. Maar toen richtte Alexis Yeung zich op zijn beschadigde knie. Pijn explodeerde achter zijn oogleden. Normaal gesproken zou het hem niet hebben afgeremd. Nee, het was die verdomde knie die het begaf en hem op de grond deed tuimelen die hem de das omdeed.

Luke rolde zich op zijn rug, net op tijd om een blikje te zien dat verdacht veel op pepperspray leek. Fuck. 'Wat de hel?' Hij kwam overeind en greep haar pols, waarbij hij haar arm wegduwde zodat de spray naast hem op de grond terecht kwam in plaats van in zijn gezicht.

'Waarom volg je me?' Ze probeerde zich los te rukken, maar hij liet haar nergens heen gaan totdat hij de pepperspray had weggevoerd.

Hij kneep in het drukpunt in haar pols en greep het blikje toen het uit haar hand viel. Toen pas registreerde hij haar vraag. 'Wat?'

'Waarom volg je me?' Ze deed een paar stappen achteruit, maar haar stem was laag en kalm, ondanks de situatie. 'Weet je? Antwoord maar niet. Ik bel de politie.'

Shit. Dat was het laatste wat hij nodig had. Terwijl hij overeind kwam, zocht Luke naar iets om te zeggen waardoor ze lang genoeg zou stilstaan om te luisteren. Hij kon haar de waarheid niet vertel-

len – daar was Flannery verdomd duidelijk over geweest. Als ze wist dat haar vrienden en haar zus geen vertrouwen in haar hadden, zou Alexis hen dat nooit vergeven. Dat klonk nogal kinderachtig, maar dat was op dit moment zijn minste zorg. Als ze de politie zou bellen, zou hij niet anders kunnen dan alles opbiechten. ‘Waar heb je het over?’

‘Je volgt me al sinds het kasteel. Ik mag dan een toerist zijn, maar ik ben niet dom.’

Als hij geen kapotte knie had gehad, had ze nooit geweten dat hij er was. De blunder brandde bijna erger dan de pepperspray zou hebben gedaan. ‘Je bent gek. Het was een mooie dag, dus ik wilde wandelen.’

‘Wandelen, met dat been? In de regen?’

Verdomme. Ze had veel meer opgemerkt dan hij had gedacht, zelfs terwijl hij ver achter haar had gelopen. ‘Ik ben niet kreupel.’ Maar als hij zijn beperkingen vergeleek met hoe het was voor zijn verwonding, voelde hij zich soms wel zo. Hij veegde met zijn hand over zijn gezicht. ‘En jij vond het duidelijk een mooie dag voor een wandeling in de regen. De pot verwijt de ketel.’

Ze was even stil, was hem duidelijk aan het opnemen. Alexis Yeung was verpleegkundige en blijkbaar stortte ze gelijk helemaal in als haar perfecte leventje niet helemaal volgens plan verliep. Eigenlijk had ze gewoon een driftbui, en was ze heel teatraal naar Europa gevlogen om ‘zichzelf te vinden’ of wat dit soort lastige vrouwen ook deden.

Ze zag er niet heel opvallend uit. Natuurlijk, ze was mooi, rondborstig, zoals Aziatische vrouwen vaak zijn, maar wat voor vrouw bracht de dag wandelend door en slaagde er vervolgens in om er alsnog zo perfect uit te zien? Het was bijna onnatuurlijk. Haar spijkerbroek was opgerold boven haar wandelschoenen en op haar witte T-shirt was geen vlekje te bekennen. Hij probeerde niet op te merken hoe de stof over haar borsten spande, maar dat lukte niet.

‘Stop met naar mijn tieten staren.’

‘Dame, jij valt mij zonder reden aan. Het minste wat ik verdien is dat ik je even mag bekijken.’ Ze kruiste haar armen onder haar

borsten en hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Je helpt me zo niet echt om me te concentreren, darlin.’

‘Viespeuk.’ De vrouw keek hem aan met een blik die hem aan zijn tante deed denken. Hij probeerde de vergelijking snel uit zijn gedachten te bannen. Tante Rose leek helemaal niet op Alexis. Ze vluchtte niet voor haar problemen – of die van anderen – zelfs niet als ze letterlijk op haar deur klopten. Deze vrouw deed dat duidelijk wel, anders zou hij nu niet in een steegje in Cork ondervraagd worden.

Alexis keek alsof ze hem weer wilde schoppen. ‘Waarom ben je dit steegje dan in gegaan?’

Hier had hij tenminste een antwoord op. ‘Je bent alleen, en je bent een vrouw. Ik dacht dat je misschien in gevaar was.’

‘Dus je kwam me redden als een prins op het witte paard?’ En nu lachte ze hem ook nog eens uit.

Hij kuchte en haatte het schaamtegevoel dat zich door zijn hele lichaam begon te verspreiden. Hij was niet degene die fout zat. ‘Alleen een domme sukkel loopt in zijn eentje door een donker steegje.’

‘Ik ben heel goed in staat om voor mezelf op te komen.’

Een feit dat Flannery vergeten was te benoemen, waardoor Luke zich afvroeg wat hij nog meer niet had gezegd. ‘Tegenover iemand met een slecht been.’ Dat erg veel pijn deed na de wandeling en haar aanval op hem.

‘Maak dat jezelf maar wijs, ja.’ Ze bleef even stilstaan. ‘Geef me mijn pepperspray terug.’

‘Dat gaat niet gebeuren.’ Er was geen enkele garantie dat ze hem niet opnieuw zou proberen te besproeien en hij had vandaag al genoeg ellende meegemaakt.

‘Hij is van mij.’

‘Nou, je verloor het recht erop toen je me aanviel.’ Hij klonk als een chagrijnige oude man, maar haar aanwezigheid alleen al triggerde van alles waarvan hij niet wist dat hij het had.

Nee, dat was een verdomde leugen. Hij kende al zijn triggers. Hij was tegenwoordig zelfs meer trigger dan man.

Ze staaarde hem aan. ‘Ik ga nu weg. Als je me weer probeert te

volgen, gaan we weer op de vuist en dan kom ik als winnaar uit de bus. Opnieuw.' Als er niet een heel kleine aarzeling in haar stem had geklonken, zou hij misschien echt geloven dat ze een filmwaardige megaschurk was, zoals ze leek te denken. Maar aan de andere kant, als deze kleine dame hem de baas was, dan was hij er nog erger aan toe dan hij had gedacht. Hij voelde zich vernederd en wilde wanhopig wat van zijn beschadigde trots herstellen. 'Darlin', je hebt me één keer verrast. Dat gaat niet weer gebeuren.'

'Juist. Want je volgt me niet.'

'Nee.' Hij wilde haar eigenlijk in koud water onderdompelen om haar zelfvoldaanheid. Luke deed zijn rugzak af. Hij hoorde dat ze nerveus was. 'Rustig maar, Rambo. Ik berg dit alleen even op voor de zekerheid.' Hij stopte de pepperspray in zijn rugzak, want hij moest iets doen om te voorkomen dat ze ervandoor ging. Hij wist niet hoeveel hij vandaag nog kon verdragen. Daar kwam nog bij dat hij geen idee had waar ze in godsnaam verbleef of waar ze naartoe zou gaan, en hij moest iets drastisch doen. 'Het minste wat je kunt doen nadat je me aangevallen hebt, is me trakteren op iets te drinken.'

'Ik heb jóú aangevallen? Nou ja, zeg. Misschien moet jij niet in steegjes achter vrouwen aan sluipen. Als je je gedraagt als een roofdier, kun je verwachten dat je ook zo behandeld wordt.'

Ze had een punt, wat hem alleen maar meer irriteerde. Luke verschoof zijn gewicht van zijn ene voet naar de andere en probeerde een rilling te onderdrukken toen zijn knie protesteerde. 'Eén drankje en dan staan we quitte.' Dan zou die mafketel tenminste eventjes op dezelfde plek blijven. Als hij haar aan het praten kon krijgen, kon hij er misschien achter komen wat haar volgende stap was in haar zoektocht naar zelfontdekking, of wat ze dan ook probeerde te bereiken hier in Europa. Haar zus en Flannery waren niet bepaald nuttig geweest met de beperkte info die ze hem hadden gegeven.

'Grappig. Heb je weleens overwogen om komiek te worden?' Ze schudde haar hoofd. 'Jij zou míj op een drankje moeten trakteren omdat je me de stuipen op het lijf hebt gejaagd.'

Hij vond het veel te leuk om haar eigen woorden tegen haar te

gebruiken. ‘Jij bent toch heel goed in staat om voor jezelf te zorgen?’

Ze gooidde haar handen in de lucht. ‘Laat ook maar. Je hebt duidelijk nergens last van, behalve dat je een boerenlul bent. Doei.’

Verdomme. Hij had weer eens te veel gezegd en alles verpest. Luke hinkte achter haar aan. ‘Hé.’

Alexis pauzeerde bij de ingang van het steegje. ‘Heroverweeg je dat drankje?’

Dat wilde hij niet. Haar op iets te drinken trakteren kwam praktisch neer op toegeven dat ze gelijk had. Maar zijn trots kon niet op tegen het kloppende gevoel in zijn knie. Hij haalde diep adem en probeerde zijn frustratie te bedwingen. Het was niet helemaal haar schuld. Als hij niet geblesseerd was, zouden ze nu niet in deze situatie zitten. ‘Het eerste rondje is van mij.’



Alexis Yeung wist niet zeker of ze trots op zichzelf moest zijn of zich schuldig moest voelen omdat ze een wildvreemde had uitgeschakeld, die haar blijkbaar alleen maar volgde om haar te redden van een of andere verzonnen slechterik. Het was bijna genoeg om haar een schuldgevoel te bezorgen, vooral toen hij overduidelijk probeerde zijn knie te ontlasten. *Goed gedaan, Alexis. Hij probeert iets goeds te doen voor de wereld en jij mept hem in elkaar.*

Maar elke keer als hij zijn mond opendeed, verdween haar schuldgevoel een beetje meer. Deze man was niet anders dan de mannen thuis – hij was ervan overtuigd dat hij het beter wist dan het hulpeloze vrouwtje waar hij haar voor hield. Hij was net als haar ex-verloofde Eric. Het soort man voor wie mannelijkheid erom draaide altijd de sterkste, slimste, beste persoon te zijn. Iedereen die daar een bedreiging voor vormde, werd omlaag getrapt met rake opmerkingen en, als dat niet lukte, pesterijen.

Deze man leek haar iemand die de eerste stappen oversloeg en meteen een pestkop werd.

Het zou slim zijn om te zeggen dat hij er lekker in kon stikken en snel teruggaan naar haar hostel om te douchen en wat te eten



te zoeken in een minder vijandige omgeving, maar ze was moe en hongerig, en een gratis drankje laten schieten zou stom zijn. Bovendien kon ze echt wel wat meer tijd met deze gast doorbrengen, al was het alleen maar om zichzelf ervan te overtuigen dat ze echt gegroeid was en sterker in haar schoenen stond dan toen ze Wellingford verliet. Dat was tenslotte het hele doel van deze reis, en ze kon zich nergens overheen zetten als ze zich verstopte in haar hostel.

Ze had haar hele leven volgens de regels geleefd. Nu was het tijd om risico's te nemen – maar geen domme natuurlijk. Ze bekeek hem vanuit haar ooghoeken. Die ene rake schop zou hem geen blijvende schade hebben toegebracht. *Als hij een creep blijkt, kan ik hem zonder problemen ontlopen. Of nog een keer die knie aanvallen en dan wegrennen.*

Ze was tevreden met zichzelf omdat ze geen domme beslissing nam alleen maar om sterk te zijn. Dus zei ze: 'Er is een klein café in deze straat. Sin É.'

'Ik weet het.'

Natuurlijk wist hij dat. Ze durfde te wedden dat hij altijd alles wist. Hoe een jongen uit het zuiden van Amerika – er was geen twijfel mogelijk over zijn accent – de weg wist in Cork, was haar een raadsel. Zelfs als hij een ervaren reiziger was, leek hij meer het type om zich onder te dompelen in de hectische energie en het feestgedruis van Dublin dan in de iets rustigere westelijke helft van het eiland. Maar ja, het was Ierland. Drinken was praktisch de nationale hobby. Deze man paste er waarschijnlijk helemaal tussen.

Wat haar eraan herinnerde dat ze geen idee had hoe hij heette. Alexis draaide zich om terwijl ze de straat weer op liepen en hapte bijna naar adem. Ze had een glimp van hem opgevangen op de weg terug van Blarney Castle, maar dat was net genoeg om de lange, grote blonde man te herkennen. En toen hij de hoek van het steegje om kwam, was ze meer bezig geweest met vechten voor haar leven dan met hem bekijken.

Nu... Nu moest ze toegeven dat hij heel aantrekkelijk was, op een wat ruige, jongensachtige manier. Door zijn warrige blonde haar en zijn driedagenbaard leek het alsof hij zich beter thuis zou voelen met

een houthakkershemd in het bos dan op een wereldreis, maar wie was zij om over hem te oordelen? Ze moest bijna lachen. Wie hield ze voor de gek? Ze was hem zeer zorgvuldig aan het beoordelen. Hij droeg een verbleekte spijkerbroek en schoenen die leken op kistjes. Tegen beter weten in richtte ze haar blik op het zwarte T-shirt dat zijn schouders en biceps omsloot en de tatoeages accentueerde die langs zijn armen kropen. Er was echter maar één kant afgewerkt, maar hij bewoog voordat ze precies kon zien wat de tatoeages voorstelden.

‘Maak anders een foto met je telefoon. Dan kun je langer kijken.’

Ze deed geen moeite om hem tegen te spreken. Alexis had expres haar telefoon in Pennsylvania achtergelaten toen ze vertrok. Ze wilde niet dat haar zus Avery of hun vrienden haar konden opsporen. Deze reis was iets wat ze zelf moest doen en dat betekende dat ze weg moest gaan van haar zwangere zus en de overbezorgde Flannery-broers. Ze waren nóg beschermender geworden sinds Avery en Drew verloofd waren. Ze was niet zo close met de twee broers als haar zus, maar ze voelden alsnog als twee oudere broers. Het was irritant geweest toen ze nog een tiener was. Nu Ryan een ervaren militair was en Drew bij de politie zat... Ja, het was niet meer irritant, maar ronduit belachelijk. De gevolgen als ze thuiskwam zouden vreselijk zijn, maar misschien voelde ze zich dan eindelijk zelfverzekerd genoeg om ermee om te gaan.

In de tussentijd had ze met deze man te dealen. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

Hij aarzelde en ze vroeg zich af of hij zou zeggen dat ze op kon donderen. Ze had er zelf voor gekozen iets met hem te gaan drinken, maar ze weigerde het als ze zijn naam niet wist. Uiteindelijk zuchtte hij alsof hij zich ergens bij neerlegde – waarschijnlijk bij haar gezelschap voor de tijd die het duurde om een drankje te drinken. ‘Luke. Mijn naam is Luke.’

Het leek een te nette naam voor hem. Hij zag eruit als iemand die Jake zou heten, of Murphy, of Adonis. Ze beet op haar lip. Nee, niet Adonis. Hij was aantrekkelijk, maar niet zó aantrekkelijk.

*Natuurlijk. Maak dat jezelf wijs.*

‘Ik ben Alexis.’ En voordat ze zich kon bedenken, sloeg ze links af naar de hoek waar ze de tonen van een parmantige viool al uit de kroeg kon horen komen.